T. C. A. Venkatesan

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை முப்பதும் எம்பெருமானார் பெருமையைப்
பேசுவதுபற்றியே ஸ்வாமிக்குத்
திருப்பாவை ஜீயரென்று
திருநாம மாயிற்றென்று ஸாரமான
நிர்வாஹம் காட்டி

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய வியாஸம்

திருப்பாவை ஜீயர்

இடைக்குமிடம்:
க்ரந்தமாலா ஆபீஸ்,
சின்ன காஞ்சீபுரம்.

T. C. A. Venkatesan

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை ஜீயர்

— ஸ்ரீ காஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர் —

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் எம்பெருமானுர்க்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஸுப்ரஸித்தமான வ்யபதேசமுள்ளது. திருப்பாவையில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டு அதை யநுஸந்திப்பதில் போர அபிநிவிஷ்டரா யெழுந்தருளி யிருந்ததுபற்றி அங்ஙனே வ்யபதேச முண்டாயிற்று என்பது தவிர மற்றுமோர் சிறந்த ஹேதுவுமுண்டு. அதாவது, திருப்பாவையில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானுரைச் சிந்திக்க வேண்டும்படியான சொற்றொடர்கள் அமைந்திருக்கின்றன வென்பதே. இஃது எடுத்துரைக்கும் முறை யிலன்றிக்கே ஏற்ற முறையில் விவரிக்கப்படுமாறு காண்க. மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் விநியோகப்ருதக்த்வம் என்கிற ந்யாயம் ஈண்டு பெரும்பாலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கதாம்.

1. மார்கழித் திங்கள்.

• மதிநிறைந்த நன்னுள் • என்பதற்கு சந்திரன் நிறைந்த நன்னுள் - பரிபூர்ண சுக்லபக்ஷம் என்பது ஒரு பொருள். மதி - ஞானம்; அது நிறையப் போகிற நல்லநாள் என்பது உள்ளுறைபொருள். எம்பெருமானுர் அவதரித்தநாள் இருள்தருமா ஞாலத்தவர்களுக்கு ஞானம் நிறைவதற்கு ஹேதுவான நன்னுளன்றோ? 'நிறையப்போகிற' என்ன வேண்டுமிடத்து (நிறைந்த) என்றது காலவழுவமைதி யென்பர்

தமிழர். "ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச" என்பது வடமொழி வியாகரணம். யதிராஜ ஸப்ததியில் • அநபாய விஷ்ணுபத ஸம்ச்ரயம் பஜே • என்கிற சுலோகத்தினுல் எம்பெருமானுர் விலக்ஷண சந்திரனுக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளார். அந்த யதிராஜசந்திரன் தோன்றிய நன்னுள் என்னவுமாம். சித்திரைத் திங்களானது மனிதர்களுக்கு முதல்மாதம். மார்கழித் திங்களானது தேவர்களுக்கு முதல்மாதம் என்னும் பொருத்தமுளது. இது வியாக்கியானங்களிலும் விசதம். ஆகவே, ஸ்வாமியின் அவதாரம் முதல் மாதத்திலென்கிற ப்ரஸித்திக்குக் குறையில்லை.

2. வையத்து வாழ்வீர்காள்.

(பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமன்) திருப்பாற்கடலிலே துயின்ற பரமபுருஷன் க்ஷீராப்திநாதன். நம்மாழ்வார் "உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்" என்கிற பாசுரத்தினுல் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசினர். அவர்தாமே அக்குணங்களைக் கடலாகவும் பேசினர் "சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த" என்ற பாசுரத்தினுல். இவற்றுக்குச் சார்பாக "அநந்த குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம" (அனந்தமான குணஸாகரத்தையுடையவர்) பரமபுருஷர் என்றருளினர் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். அவ்வளவோடு நில்லாமல் அக்குணங்களையே தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் வாய்வெருவுவதும் செய்கின்றார். ஏவஞ்ச, பகவத் குணஸாகரத்திலே அஸ்தமிதாந்ய பாவராய் இன்புறும் பரமர் எம்பெருமானுரென்க.

3. ஓங்கி யுலகளந்த உத்தமன்.

"மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து" "ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு" இத்தியாதிகளான நூற்றந்தாதிப் பாசுரங்களிற்படியே எம்பெருமானை விட ஓங்கி - அதிசயித்து, உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்ட உத்தமர் ஸ்ரீராமானுஜ ரொருவரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதவர் அதமர்.

நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தம்முடைய கருணையினால் தாமே சொல்லுமவர் உத்தமர். *ஓராண் வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோரென்கிற உபதேச ரத்தினமாலையின்படி உத்தமர் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ரொருவரேயாவர். நூற்றந்தாதியில் *மற்றொருபேறு மதியா தென்கிற பாசுரத்தில் உத்தமனாகவும் கூறப்பட்டுள்ளார்.

4. ஆழி மழைக்கண்ணா ஒன்றுநீ கைகரவேல்.

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஆழியும் சங்கும் சார்ங்கமும் வருவதனால் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப் படிக்கும், "வந்துதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரேः" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிப்படிக்கும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான எம்பெருமானார் நினைப்பூட்டப்படுகிறார். **ஒன்றும்நீ கைகரவேல்**—அருமையாகப் பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்றும் ஒளித்திடாமல் வர்ஷித்த மேகம் * இராமாநுச னென்னுஞ் **சீர்முகிலே. ஆழியுள் புக்கு** என்றவிடத்து "உபநிஷத் துக்தாப்தி மத்யோத்த்ருதாம்" என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யகார திவ்யஸூக்தி மிகப்பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

5. மாயனை மன்னு வடமதுரை.

ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு எம்பெருமானார். இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்கள் வாழ்ந்தவிடம் திருவாய்ப்பாடி. அதில் தோன்றிய அணிவிளக்கு 'ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே!' என்று யசோதைப்பிராட்டியா லழைக்கப்படுகிற * அச்யுத பாநுவான கண்ணபிரான். **ந்ருபசு:** என்று ஆளவந்தாரும், *வ்ருத்யா பசுர் நரவபு:* என்று மணவாள மாமுனிகளு மருளிச்செய்தபடி பசுப்ராயர்களான அஸ்மதாதிகள் வர்த்திக்குமிடமும் ஆயர்குலமாதலால் இருள்தருமா ஞாலமாகிற இவ்வாயர் குலத்திலே தோன்றிய அணிவிளக்கு—ராமாநுஜ திவாகரர். "புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாய ச

ஸ்ரீமாநாஸீரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:" என்னக் கடவதிறே.

6. புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்.

"புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளை விளிசங்கு" என்பது எம்பெருமானார்க்கு மிகச் சிறந்த ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம். "பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியம்" என்றபடி பால்போன்ற நிறத்தது சங்கு; ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரும் "துக்தோதந்வத் தவள த்ரும சுத்த ஸத்வைகரூபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதி த்ராப யப பணீந்த்ராவதார:" என்றபடி பால்போன்ற திருநிறத்தவர். இந்தச் சங்கு எங்கு வாழ்ந்ததென்னில் [புள்ளரையன் கோயில்.] 'பூமருவிப் புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ் குழறும் புனலரங்கமே' என்று பெரியாழ்வார் புள்ளரையன் கோயிலாகக் கூறிய திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தது. சக்கரம் சங்கு என்ற இரண்டு திவ்யாயுதங்களில் சக்கரமானது "காதுஞ்சிடம் பொருது" என்ற அருளிச் செயலின்படியே "காசிவிப் லோவஷாத் நாநா கார்யங்களுக்காக பாஹ்ய ஸஞ்சாரங்கள் செய்துகொண்டே யிருக்கும். இந்தச் சங்கு அப்படியன்றிய "கண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே" என்னும்படி யிருக்கும். ஸ்வாமி தாமும் "யாவச் சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" (சரணாகதி கத்யே) என்ற ஸ்ரீரங்கநாதன் கட்டளையைப் பெற்றுக் கோயிலே கதியாயிருந்தவர். ஆகவே 'கோயில் சங்கு' என்றது ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்க்கு மிகப் பொருந்தும்.

7. கீசுகீ சென்றெங்கும்.

[கலந்து பேசின பேச்சரவம்.] பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளோடே கலந்திருக்கும்படி (அவற்றுக்கு முரண்படாதபடி) ஸ்ரீஸூக்தி யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீராமாநுஜர் என்பது அவருடைய திவ்யஸூக்தியினால் ஸித்தம். ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே "பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்திம்

பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு: தன்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே" என்றருளிச் செய்தவர் ஸ்வாமி யொருவரேயன்றே. அன்றியும் கலந்து பேசுவதாவது வடமொழி தென்மொழிகளைக் கலந்து மணிப்ரவாளமாகப் பேசுவது. இத்தகைய க்ரந்தங்கள் முதன்முதலாகத் திருவாறாயிரப்படியே தோன்றியது. அது பிள்ளானருளியதாயினும் "எதிராசர் பேரருளால்" என்று மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்தபடியே ஸ்வாமி கற்பித்த நடையேயாம் அது. ஆகவே இருமொழிகளைக் கலந்து பேசின பேச்சுக்கு நிதான பூர்வர் ஸ்வாமியென்று குறிப்பிட்டவாறு.

8. கீழ்வானம் வெள்ளென்று.

"மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து" என்றதில் ஸ்வாமியின் ப்ரபாவமே நன்கு ஸ்புரிக்கும். "அர்வாஞ்சோ யத்பத ஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்ரித்ய பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படிக்கும், "பாத ரோமாயோஸ் ஸம்பந் தேசு ஸமீக்யமாந விபவாந்" என்ற நிகமாந்த மகா குருஸூக்திப்படிக்கும் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலே பின்னோர்களையும் திருமுடி ஸம்பந்தத்தாலே முன்னோர்களையும் வாழ்வித்தவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். **மிக்குள்ள பிள்ளைக**ளென்றது ஸ்வாமிக்குப் பூர்வர்களாயிருந்த பூர்வர்களை. அவர்களைப் **போகாமல் காத்து** என்றது தாம் அவதரித்து அவர்களை நற்கதி யெய்துவித்தபடியைக் காட்டுமதாம்.

9 தூமணி மாடத்துச் சுற்றும்.

[மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்] மணியென்று ரத்னத்திற்குப் பெயர். ரத்னங்கள் நவமாகையாலே ஒன்பது என்கிற ஸங்க்யை ஸூசிதமாகிறது. கதவு என்பது பதார்த்தங்களைச் சேமித்துவைப்பது. ஸ்வாமியினுடைய திவ்யக்ரந்தங்களை இங்குக் கதவென்பன. ஸ்வாமி யருளிச்செய்தவை ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த

தீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கீதா பாஷ்யம், சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களாகையாலே அவையே இங்கு மணிக்கதவமெனப்படுகிறது. அவற்றைத் திறக்கவேணுமென்றது—அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் எங்களுக்கும் நிலமாம்படி விளக்கியருளவேணுமென்றபடி.

10. நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற.

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய் அருங்கலமே!* என்ற இரண்டு விளிகளிலும் ஸ்வாமியின் ப்ரத்யபிஜ்ஞை நன்கு உண்டாகும். **நோற்று** என்றது மஹாபாக்ய வசத்தாலே என்றபடி. **ஸுவர்க்கம் புகுகின்ற**=வர்க்கமென்று ஸமூஹத்திற்குப் பெயர்; ஒரு வகுப்பு என்றபடி. (ஸு) என்பதனால் மிகச்சிறந்த வகுப்பு என்றதாகும். யாதவ ப்ரகாசரிடத்திலே வாசித்துக்கொண்டிருந்து அவர் சாயையிலே ஒதுங்கியிருந்த ஸ்வாமி அவருடைய கருத்தின்படியே ஆபத்துக்களையடைந்து போகாமல் நம்போலியர்களின் பாக்யவசத்தாலே பெருந்தேவி மணவாளனான பேரருளாளனது பரமக்ருபைக்கு இலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பிலே புகுந்து அனைவர்க்கும் தாயாயிருந்தவர். **சுவர்க்கம்** என்பதற்கு ஸ்வர்க்கமென்றே பொருளானாலும் "யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி எம்பெருமானோடு கூடப்பெற்றவரென்றதாகும். ஸித்தாச்ரமத்தில் நின்றும் வருகிறோமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த வேடனும் வேடுவிச்சியுமான பகவத்தம்பதிகளோடே கூடப்பெற்றமை கூறினபடி. **அருங்கலமே!** என்றது அருமை பெருமை வாய்ந்த ஆபரணமே! என்றும் உத்தம ஸத்பாத்ரமே! என்றும் பொருள்படும். நம்முடைய குருபரம்பரையிலே மஹா பூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. "தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர" என்னும்படிக்குப் பொருத்தமாக உத்தம ஸத்பாத்ரமாயும் விளங்குமவர்.

11. கற்றுக் கறவைக் கணங்கள்.

இப்பாசுரத்தில் **கற்றுக் கறவை**யென்று தொடங்கி **கோவலர்தம் பொற்கொடியே!** என்னுமளவுமுள்ள விளி பூர்த்தியாக எம்பெருமானார் தன்மையையே தெரிவிக்குமதாயிருக்கும். **கற்று**-*சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும், சுருதிகள் நான்கு மெல்லையில்லா வறநெறியாவும் தெரிந்தவன்• என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படியே எல்லாக் கல்விகளையும் கற்று; **[கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து]** •பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித:* என்று யதிராஜ வைபவத்தில் கூறியுள்ளதை விவரிக்கிறபடி ''கவாமங்கேஷு திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்தச' என்கிறபடியே கோக்கள் பதினான்கு லோகங்களையும் தம்முள் வஹிக்குமாபோலே சதுர்தச வித்யைகளையும் தம்முட்கொண்டு நன்றாகக் கறக்கு மாசாரியர்கள் பலரிடத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் கேட்டு உய்ந்தவர் ஸ்வாமி. பெரியநம்பி பக்கலிலே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெற்று மந்த்ரார்த்தங்கள் கேட்டும், பெரிய திருமலை நம்பி பக்கலிலே ஸ்ரீராமாயணார்த்தம் கேட்டும், திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டும், ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே அருளிச்செயல் கற்றும் நல்வார்த்தைகள் கேட்டும் போந்தவராகையாலே •கறவைக் கணங்கள் பலகறந்தென்றது ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தம். அதற்குமேல் **[செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்]** எம்பெருமானை நிர்க்குணனென்றும் நிர்விபூதிகனென்றும் நிர்லக்ஷ்மீகனென்றும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ சூந்யனென்றும் சொல்லுமவர்கள்—**செற்றார்**; அவர்களுடைய திறலழிய—வாக்குமிடுக்குத் தொலையும்படியாக, திசைதொறு மெழுந்தருளி வாதப்போர் நிகழ்த்தியவர் ஸ்வாமி. "விப்ரம் நிர்ஜித்ய வாதத:" என்கிறபடியே இது குற்றமாகையன்றிக்கே ஸித்தாந்த ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்ததாகையாலே நற்றமேயாயிற்றென்று காட்ட **•குற்றமொன்றில்லாத•** என்றது. **கோ** என்னும் வடசொல் நாநார்த்தகமாகையாலே ஸ்ரீஸூக்தியையும் சொல்லக்கடவது; ''யத்கோஸஹஸ்ர மப

ஹந்தி நமாம்ஸி பும்ஸாம்'' என்றவிடத்திலும் இது காணலாம். கோ வல்லவர்-மஹாவித்வான்கள். அவர் தம் பொற்கொடி—ஸ்வாமி. கோ அ(வ)ர்-ஸ்வதந்திர நல்லர்.

12. கனைத்திளங் கற்றெருமை.

ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இரட்டித்து ஸேவிக்கும் பாசுரமிது. பூர்வாசாரியர்களும் தங்கள் வியாக்கியானங்களின் முடிவிலே எம்பெருமானாரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் பாசுரமுமிது. இங்கு இவ்வளவே நாமெழுதப் போதும். ஆயினும் சிறிது விவரிக்கலாகிறது. இப்பாட்டில் **நற்செல்வ**னென்றது ஸ்வாமியைக் கருதி. நற்செல்வனென்பதை வடமொழியிற் கூறவேணுமானால் **லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:** என்னவேணும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் "**லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:**" என்னப்பட்ட இளையபெருமாளே யன்றோ இளையாழ்வாராகத் திருவவதரித்தவர். அவர் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று விபவாவதாரத்திலே அடிமை செய்யப்பெற்றார்; இவர் "நித்ய கிங்கரோ பவாநி", என்று அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப் பெற்றார். "மன்னிய தென்னரங்காபுரிமாமலை மற்று மூவந்தி நாள்",

13. புள்ளின்வாய் கீண்டானை.

இப்பாட்டில் **கள்ளம் தவிர்ந்து** கலந்தென்றது உயிரான சொற்றொடர். "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்றபடி ஆத்மாபஹாரக் கள்வமொன்றுண்டு; அது தவிர மற்றொரு கள்வம் கேண்மின்; "ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத பஹுபிஸ் ஸஹ" "இன்கனி தனியருந்தான்" என்கிறபடியே போக்ய பதார்த்தங்களைப் பலரோடுங்கூடி யநுபவித்துக் களிக்கையன்றிக்கே அயலறியாதபடி யநுபவிக்கை களவாம்; எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்களிடத்து இத்தகைய கள்வமிருந்தது; அதனைத் தவிர்ந்தவர் ஸ்வாமி யொருவரே. தவிர்ந்து எல்லாரோடுங் கலந்து அநுபவித்தவர். "பிள்ளைகளெல்லா

ரும் பாவைக்களம் புக்கார்'' என்றதும் ஸ்வாமியின் பெருமையை நினைப்பூட்டும். பாவைக்களமென்பது காலக்ஷேப மண்டபம்; அதில் எல்லாரும் புகும்பேற்றது ஸ்வாமிக்கு முன்பு இல்லை; அதிகார ஸாபேக்ஷபண்ணிப் பலர் விலக்கப்பட்டிருந்தார்கள். [illegible] ஸ்வாமிக்கு மேற்பட அதிகார ஸம்பத்தியில்லையென்று கொண்ட ஸ்வாமியின் காலத்தில்தான் பின்னைகள் எல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார், அதனை நன்கு காட்டினபடி.

14. உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து

இப்பாட்டில் ''செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின'' என்பதில் ஸ்வாமியின் திவ்யப்ரபாவமொன்று நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடத்திலே பூர்வபக்ஷ வேதாந்தம் வாசித்தபோது *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் *தத் த்வமஸி* இத்யாதி ச்ருதிவாக்யங்களுக்கு அவர் அபார்த்தம் கூற, ஸ்வாமி 'இப்படியன்றோ பொருள்' என்று உபபந்நமான அர்த்தப்ரகாசம் செய்ய, மேல் வாய் திறக்கமாட்டாதே ஹுங்காரம் பண்ணிப் போந்ததாக வைபவ நூல்கள் விளம்புகின்றன. அது இங்கு நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந்தருளியது செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்தபடி; யாதவர் மறுமாற்றம் சொல்ல மாட்டாமே வாய் மூடிக் கிடந்தது ஆம்பல்வாய் கூம்பினமை. மேலே *செங்கல் பொடிக் கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்* என்றதும் ஸ்வாமிக்குப் பொருந்தும். **செங்கல்பொடிக்கூறை** =*காஷாயேண க்ருஹீத பீதவஸநா* [illegible] ஸப்ததியில் போற்றப்பட்ட திவ்ய மூர்த்தி. **வெண்பல்**= *அச்யுதபதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யாமோஹ ஸகல [illegible] தராணி [illegible] மேனே* என்னும்படி பரமவிரக்த ஸார்வபௌமராகையாலே ''யத் தஸ்ய [illegible] ங்யக் [illegible] பசரணே தர்சயந் தந்தபங்க்தி' என்னும்படி சிறப்பாக பல்லைக்காட்டப் பெற்றவர். **தவத்தவர்**=மம, மம என்றதே 'தவ, தவ' என்று சேஷத்வம் பரிபாலிக்கின்றவர். **தங்கள் திருக்கோயில்**= தம்முடைய ஆதீனத்திலிருந்த கோயில் தங்கள் திருக்கோயி

லென்னும்படி தம்மதினமாகப் பெற்றவர். **சங்கிடுவான்**—'சங்க:' என்ற வடமொழி சங்கு என்று திரிவது போல் 'சங்கு:' என்ற வடமொழியும் சங்கு எனத் திரியும். இச்சொல் திறவுகோல் என்னும் பொருளைத் தரும். அருயிரப்படியில் இப்பொருளும் பணிக்கப் பெற்றது ஆழ்வான் மூலமாகத் திருக்கோயில் திறவு கோலைப் பெற்ற இதிஹாஸம் இச்சொற்றொடரில் அநுஸந்திக்கலாகிறது.

15. எல்லே யிளங்கிளியே.

இப் பாட்டில் "**உனக்கென்ன வேறுடையை**" என்னுஞ் சொற்றொடர் ஸ்தியானது. உமக்கு மட்டும் அஸாதாரணமான பெருமை என்னே! என்று வியந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமிக்கு முன்னே நம்மாழ்வாரும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளும் ஆளவந்தாரும் நம் தர்சனத்திற்கு நிர்வாஹகர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் 'நம்மாழ்வார் தரிசனம்' என்றோ, 'நாதமுனிகள் தரிசனம்' என்றோ 'ஆளவந்தார் தரிசனம்' என்றோ வ்யவஹாரம் வாராமே 'எம்பெருமானார் தரிசனம்' என்றே வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்துவருகைக் கிடான ஸ்வாமியின் அஸாதாரணமான பெருமை இங்கு அநுஸந்திக்க வுரியது. **மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானென்ற** விடத்தில்—"பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவ தஹநச் சார்வாக சைலாசநி: பௌத்த த்வாந்த நிராஸ வாஸரபதிர் ஜைநேப கண்டீரவ:, மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருட:" * தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும்......நீசரும் மாண்டனர் * "சாறுவாகமத நீறுசெய்து" இத்யாதிகள் நினைவுக்கு வரும்.

16. நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்.

யதிராஜஸப்ததியில் "அமுநா தபநாதிசாயி பூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகஸ்ரீ:, மஹதீ குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி:" என்று பணித்தபடியே நம்முடைய குருபரம்பரா ஹாரத்தில் நாயகமணியாய் விளங்குமவர் ஸ்வாமி. (**நந்தகோபன்**) தனக்கு ஔரஸ புத்திரனில்லாமல் * ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் * என்னப்

பட்டவொரு தெய்வத்தைப் புதல்வனாகக் கொண்ட நந்தகோபன் போலே ஸ்வாமியும் "யதிராஜ ஸம்பத் குமாரா!" என்னும்படி செல்வப் பிள்ளையைத் தம் புத்திரராகப் பெற்றவர். **(உடைய)** உடையவரென் கிற திருநாமம் ஸூக்தமாகிறதென்று கொள்ளக்குறை யில்லை. **(கோயில் காப்பான்)** * ஸ்ரீமந்! ஸ்ரீரங்க ச்ரிய மநுபத்ரவா மநுதிநம் ஸம்வர்த்தய* என்னும்படி ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயைக் காத்தருளினவர் ஸ்வாமி. **(கொடித் தோன்றும் தோரண வாசல் காப்பான்)** "உபய விபூதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷிக்தா!" என்பது ஸ்வாமிக்குக் கட்டியம். கீழ் * கோயில் காப்பானே * என்பதனால் லீலா விபூதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் சொல்லிற்று. இங்கு நித்ய விபூதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் சொல்லுகிறது "கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்" "நெடுவரைத் தோரணம் நிரைத்து எங்கும் தொழுதனருலகே" என்னும்படி கொடித்தோன்றும் தோரணவாசல் நித்ய விபூதிவாசல்; அதையும் பிறர் புகாதபடி காத்தருள்பவர் ஸ்வாமி.

17. அம்பரமே தண்ணீரே.

அம்பரத்தையும் தண்ணீரையும் சோற்றையும் அறம் செய்பவர் ஸ்வாமி. "அம்பரம் வ்யோம வஸ்த்ரயோ:" என்ற நிகண்டின்படி அம்பரமாவது ஆகாசம்; பரமாகாசமெனப்படுகிற பரமபதம், அதையும், விரஜையாகிற தண்ணீரையும், * அஹம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் * என்று உபநிஷத்தில் அன்னமாகச் சொல்லப்பட்ட பரப்ரஹ்மாநுபவத்தையும், **அறஞ் செய்யுமெம்பெருமான்** க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராய் உபகரித்தருளினவர் எம்பெருமானார். மமலே "அம்பர மூடறுத்து ஓங்கியுலகளந்த வும்பர் கோமான்" என்றதும் எம்பெருமானாரை நன்கு நினைப்பூட்டும். ஆளவந்தாருடைய சரம திருமேனியை ஸ்வாமி ஸேவிக்கப் பெற்றபோது "ஆளவந்தாரோடே நான் சேர்ந்து வாழப் பெறில் பரமபதத்திற்குப் படிகட்டியிருப்பேனே!" என்று ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தி. ஆளவந்தாரோடே சேர்ந்து வாழப் பெருமற் போன

னும் * யத்பதாம்போருஹத்யாந ச்லோகப்படியும் “ஏகலவ்யனன்றே நான்” என்ற ஸூக்திப்படியும் அவருடைய விலக்ஷணானுக்ரஹ பாத்ரமா யிருக்கப் பெற்ற பெருமையினால் நித்யவிபூதிக்கும் லீலாவிபூதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளி உபய விபூதியையும் ஒரு போகி யாக்கினவர் நம் ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று. “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மினே” என்றவிடத்து வியாக்யானத்தில் உபய விபூதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளின பெருமை பட்டருடையதாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அப்பெருமை ஸ்வாமிக்கு ஒப்புநர்ந்யாய ஸித்தமே. அப்பரத்தை — பரமாகாசத்தை, உடைத்தவர் என்றதாயிற்று.

18. உந்துமதகளிற்றன்

இப்பாசுரம் மூலமாகவே ஸ்வாமிக்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று வ்யபதேச முண்டாயிற்றென்றும் ப்ரஸித்தமாதலால் இங்கு நாம் வேறு ஏதுவும் விவரிக்க வேண்டிற்றில்லை. ஆனாலும் கீழும் மேலுமுள்ள விவரணங்களுக்குச் சேர இங்குமொன்றுரைப்போம். **கந்தங்கமழுங்குழலீ!** என்று கேச பாசத்தை யிட்டுச் சொன்னது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுகப்பான ஸம்போதனமாம். மதாந்தரஸ்தர்களான யதிகள் சிகையை வழியாதே முண்டனம் செய்து போருவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே “காரிசுதன் கழல் சூடிய முடியும் கன நற்சிகை முடியும்” என்றும் “கமநீய சிகாநிவேசம்” என்றும் “சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம்” என்றும் நம் முதலிகள் உள் குழைந்து பேசும்படி கமநீய சிகாபந்தத்தோடு ஸ்வாமி ஸேவை ஸாதித்தவழகு நெஞ்சுகுளிர அநுபவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

19. குத்து விளக்கெரிய.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் எழுந்தருளி ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் பெற்று அவ்விடத்திலேயே அதைச் சிலர்க்கு

உபதேசித்தருளின இதிஹாஸம் இப்பாட்டில் நன்கு ஸூசிதமாகிறது. தோரண விளக்கு, குத்துவிளக்கு என்று இருவிளக்குண்டு தோரணவிளக்கு ஸ்தாவரமாயிருக்கும் குத்துவிளக்கு ஜங்கமமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஸ்தாவரராகவிருந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி தோரண விளக்காவர். பலகால் கதாகதம் செய்தருளின எம்பெருமானார் குத்துவிளக்காவர். இந்த குத்துவிளக்கு **எரிய—நம்பி** பக்கலிலே அர்த்தவிசேஷம் கேட்டு ஜ்வலிக்க என்றபடி **(கோட்டு)** "ஏகதேச விக்ருதம் அநந்யவத் பவதி" என்கிற வடமொழி வியாகரண முறையின்படி **கோட்டி** என்றதாகக் கொள்க. கோஷ்டீ என்னும் வடசொல் கோட்டியென்று தானே திரியும். திருக்கோட்டியூரென்றதாயிற்று. அவ்விடத்திலே **[கால் கட்டு]** ரஹஸ்யார்த்த முபதேசிந்தருளாநின்ற நம்பிகளுடைய திருவடியைத் தொட்டு சபதம் செய்து கொடுக்கும்படி நியமித்தாராயிறே; அந்த கால்கட்டு ஸூசிதமாகிறது. **[மேலேறி]** ஏற்கெனவே தம்மை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருந்த சில விலக்ஷணர்களுக்கு உபதேசிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிய ஸ்வாமி, ஸன்னிதியின் மேல் தளத்து ஏறினபடியைக் காட்டுகிறது. இப்படி ஆசார்ய திவ்யாஜ்ஞையைக் கடந்து உபதேசித்திருப்பதா சாஸ்த்ர வச்யரான ஸ்வாமி? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்கிறது **[மலர் மார்பா!]** என்னும் விளி. ஸ்வாமியினுடைய ஹ்ருதய வைசால்யமே அதற்குக் காரணமென்று காட்டினபடி: மலர்ந்த ஹ்ருதய முடையவரே! என்று விளித்தபடி.

20. முப்பத்து மூவ ரமரர்க்கு.

இப்பாட்டில் 'செப்பமுடையாய்! திறலுடையாய்! செற்றார்க்கு வெப்பங் கொடுக்கும் விமலா!' என்னும் விளிகள் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் ஏற்றிருப்பவை. வடமொழியில் **ஆர்ஜவமெனப்படும்** குணம் தமிழில் செப்பமெனப்படும். மநோவாக்காயங்களின் ஒற்றுமையாகிற கரணத்ரய ஸாரூப்யமே ஆர்ஜவம்; அதுதான் செப்பம். ஸ்வாமியினுடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவிக்

கும்போது ஒவ்வோரக்ஷரமும் அவருடைய ஆர்ஜவத்தையன்றோ தெரிவிக்கின்றது. பரநிந்தை முதலியவற்றை சொன்னாலும் நினையாமலும் வாக்கிலும் காட்டாமலுமிருந்த பெருமை ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமியின் புநரவதார பூதரான மணவாளமாமுனிகளுக்கும் அஸாதாரணமன்றோ. [திறலுடையாய்!] திறலாவது பராபிபவந ஸாமர்த்தியம். நீறுபூத்த நெருப்புப்போலேயிருந்து இதர வாதிகளின் துர்வாதங்கள் தலையெடுக்கவொட்டாதபடி செய்தருளுமாற்றலும் ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணம். [செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும்] செற்றாராகிறார் எம்பெருமானுடைய பெருமையை ஸஹியாதே "குணிநமபி குணாஸ் தம் தரித்ராணம்—ஆஹு:" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே அப்பெருமானை ஸர்வ தரித்ரனாகப் பேசிவைத்தவர்கள்; அவர்களுக்கு வெப்பம் கொடுத்தவர் ஸ்வாமி. வெப்பமாவது ஜ்வரம். பீதி ஜ்வரம். *தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரம யோகிநே, ய: ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராணாம் அந்தர் ஜ்வரமசீ சமத்* என்று ஸ்வாமி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களுக்கிருந்த அந்தர் ஜ்வரத்தைப் போக்கடித்ததாகச் சொல்லிற்று. அதை எங்கே போகவிட்டார் தெரியுமோ? செற்றாருடைய உள்ளத்திலே போகவிட்டாராயிற்று. திருவடி இலங்கையைக் கொளுத்தினரே, எந்த நெருப்பைக்கொண்டு கொளுத்தினரென்று கேட்க, வாலில் அரக்கர் பற்றவைத்த நெருப்பினால் என்றார்களாம்; அன்று அன்று; "சோகவஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா:, ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்" என்று, பிராட்டி திருவயிற்றிலே மண்டிக்கிடந்த சோகாக்னியை அங்கு நின்றும் கிளப்பி அதனாலேயே இலங்கையைக் கொளுத்தினரென்றார் மர்மஜ்ஞர். அதுபோலவே யிங்கும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களின் அந்தர் ஜ்வரத்தையெடுத்துச் செற்றார்வயிற்றி லெறிந்தபடி.

21. ஏற்றகலங்களெதிர் பொங்கிமீதளிப்ப.

"வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான்" என்னும்போது ஸ்வாமியின் பெருமை தவிர வேறு

எதுவும் நினைவுக்கு வாராது. ஸ்வாமிக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்களையெடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு எத்தனை சிஷ்யர்கள்? என்று கேட்டால் இருவர் மூவர் நால்வர் ஐவர் என்ன வேண்டுமத்தனை ; ஸ்வாமியின் சிஷ்யவர்க்கங்களைப்பற்றிக் கேட்டாலோ "ஏகாந்திபிர் த்வாதசபிஸ் ஸஹஸ்ரை: ஸம்ஸேவிதஷ் ஸம்யமிஸப்த சத்யா" என்று உடனிருந்தவர்கள் பேசும்படியாயிருக்கும். அன்றியும், மஹாஜ்ஞான நிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் தாம் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில் ; [ஏற்றகலங்கள்] ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்க்கு ஏற்றிருக்கும் நன்மையையுடைய ஸத்பாத்ரபூதர்களான ஸச்சிஷ்யர்கள். பின்னையும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில் ; [எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப] "சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம்" என்னும்படி ஆசார்யரையும் விஞ்சினவர்களாயிருப்பர்கள். காச்மீரத்தில் சாரதாபீடத்தில் ஸ்வாமியும் ஆழ்வானும் போதாயநவ்ருத்தியைக் கடாக்ஷியா நிற்க அதற்கு இடையூறு விளைந்த போது 'க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகப் பார்க்க முடியவில்லையே!' என்று ஸ்வாமி க்லேசிக்க, அந்த வ்ருத்திக்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகக் கடாக்ஷித்து அத்தனையும் ஹ்ருதி தரித்துக்கொண்டிருந்த ஆழ்வான் "இங்கே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ? இரண்டாற்றின் நடுவே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ?" என்று பணித்தாரென்று ப்ரஸித்தம். இப்படியே யன்றோ மேன்மேலுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களின் சரித்திரமும். அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில் ; [மாற்றாதே பால் சொரியும்] அவ்வாசாரியர்களின் பரம்பரை பெரும்பாலும் அநுஸ்யூதமாக நிகழ்ந்து வந்து பால் போன்ற அர்த்த விசேஷங்களைச் சொரிந்து கொண்டிருக்கும்படி சொன்னவாறு. இத்தகைய வள்ளல் பெரும்பசுக்களை ஆற்றப் படைத்தவர் ஸ்வாமி. ஆற்ற—அபரிமிதமாக. மேலே "மாற்றாருனக்கு வலி தொலைந்து உன்வாசற்கண்" என்றவிடத்து யாதவப்ரகாசர் வந்து பணிந்திருந்தார்த்தம் மிகப்பொருத்தம்.

22. அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்.

"திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் அங்கணிரண்டுங் கொண்டு" என்றதில் ஸ்வாமியினுடைய உபயவேதாந்தப்ரவசநபடுத்வம் பேசப்படுகிறது. திங்களும் ஆதித்தியனும் ஏககாலத்தில் எழுவது அஸம்பாவிதம். ஆதித்யனெழும்போது தீக்ஷ்ணதையும், திங்களெழும்போது தண்ணளியும் அநுபவிக்கலாயிருக்கும். உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்வாமி காலைவேளைகளில் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதும், மாலைவேளைகளில் அருளிச்செயல் [பகவத்விஷய] காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதுமாயிருப்பர். மதாந்தர ப்ரத்யாக்க்யாநபரமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது தீக்ஷ்ணதையும் *செவிக்கினிய செஞ்சொல்* சீர்கலந்தசொல் *நேர்ச்சொல்.* என்னும்படியான அருளிச்செயல்களின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது ஸௌம்யதையும் காணலாயிருக்கும். இரண்டிலுமிரண்டுமுண்டானாலும், "இப்படிச் சொல்லுகிறதும் ஒன்றைப் பற்ற" என்று ஸ்ரீவசநபூஷணப்ரக்ரியையிலே கொள்ளக்கடவதாகையாலே *அங்கணிரண்டுங்கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்குதியேல்* என்றவிடத்திலும் உபயவேதாந்தப் பொருள்களையும் எங்களுக்குக் கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்ற ப்ரார்த்தனையுள்ளது. "சக்ஷுஷ்மதாம் சாஸ்த்ரேண" என்றபடி கண்ணென்பது சாஸ்த்ரமேயாம். உபய வேதாந்தங்களும் ஸ்வாமிக்கு இரண்டு திருக்கண்களென்க. ஒன்றில் ஆதரமும் மற்றொன்றில் அநாதரமும் கொண்டிருக்கையாகிற சாபமாம்; அது தொலைய வேணுமென்றவாறு. ஸ்வாமி பக்கலிலே சிஷ்யர்கள் ப்ரார்த்திப்பது இது.

23. மாரிமலைமுழஞ்சில்.

"அறிவுற்றுத் தீவிழித்து வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்படும் சீரியசிங்கம்" நம் யதிஸார்வபௌமஸிம்ஹம் தவிர வேறுண்டோ? நூற்றந்தாதியில் "கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானொலிமிக்க

பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன்" என்று சிரிய சிங்கமாகச் சொல்லப் பட்டவர் ஸ்வாமி. உலகில் சிங்கம் ஹேயமான புணவையுண்டு செருக்கியிருக்கும்; யதிராஜஸிம்ஹம் திருமங்கை யாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளையுண்டு அதனால் தடித்திருக்குமென்கிறார் அமுதனார். இதற்கு மலையும் முழைஞ்சும் விலக்ஷணமாயிருக்கும். மூன்று ரூண்டு வேதமோதின பரத்வாஜமஹர்ஷிக்கு தேவேந் திரன் வேதங்களை மலையாகக் காட்டினனென்று வேதமே சொல்லுகையாலே வேதமே மலையாகக் கொள்ளவுரியது. அதில் முழைஞ்சாவது * தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்*என்னும்படி தர்ம ஸூக்ஷ்மங்கள் பொதிந்திருக்குமிடம். அதிலே மன் னிக் கிடந்து லௌகிக விஷயங்களில் திருக்கண் செலுத் தாதே * ஆத்மந்யேவ ஆத்மாநம் பச்யந் ஸுகித்திருப் பவர் ஸ்வாமி. (அறிவுற்று.) நாம் அவதரித்தது எதற்காக? என்று தம் அவதார ப்ரயோஜனத்தைக் குறிக்கொண்டு என்றபடி. (தீவிழித்து) (அமரகோசே) * புத்திர் மநீஷா திஷணா தீ: * என்றவிடத்து புத்திபர் யாயமாகப் படிக்கப்பட்ட (தீ:) என்பது இங்குத் தியென நிற்கின்றது. அது விழித்திருப்பது—விகஸித் திருப்பது ஸ்வாமிக்கேயென்க. [எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.] * ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ் யாத்ரிஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதரீ நாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத் த்வாரவதீப்ரயாக மதுரா யோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாளக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமேத ராமாநுஜோயம் முநி: * என்கிற படியே எண்டிசையும் பாதசாரத்தாலே ஸஞ்சரித்து, ஆங்காங்கு விபக்ஷர்களுண்டாகில் அவர்களை உதறி யருளினவர் ஸ்வாமி.

24. அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்.

இதில் "வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி" என்றதை உயிராகக் கொள்க. கொல்வது கோல் என்னுமாபோலே வெல்வது வேல் எனப்படும். கண்ணபிரான் திருக்கையில் வேலாகச்

சொல்லப்படுவது திருவாழியாழ்வான். ஸ்வாமி திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது த்ரிதண்டம். ஸப்ததியில் "விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்று, சேனையர்கோன் ஸ்வாமியாகத் திருவவதரிக்க, உபயவிபூதி நிர்வாஹ நிபுணமாய் அவருடைய திருக்கையிலுள்ள திருப்பிரம்பு தானே த்ரிதண்டமாயிற்று என்னப்பட்டது. அந்தத் திருப்பிரம்புக்கு எவ்வளவு சக்தியோ அவ்வளவும் ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டத்துக்கு முண்டென்க. நாமபஞ்சகத்தில் ஸ்வாமிக்குப் பேசவேண்டிய பெருமைகளெல்லாம் த்ரிதண்டத்தின் மேலும் யஜ்ஞஸூத்ரத்தின் மேலும் ஏறிட்டுப் பேசப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் பேசுகையில் "பாஷண்டஷண்ட கிரிகண்டந வஜ்ரதண்டா:—ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ் த்ரிதண்டா:" என்றும், "தத்தே ராமாநுஜார்ய: ப்ரதிகதகசிரோ வஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம்" என்றும் பேசப்பட்டதுண்டே, அதுதான் வென்று பகை கெடுக்குமென்றதற்கு விவரணம். அப்படிப்பட்ட கையில் வேலாகிய முக்கோலுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தது முக்கோல் பிடித்த முனிக்கே மங்களாசாஸனம் செய்தபடியாமென்றுணர்க.

25. ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து.

தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கஞ்சன் கருத்தைப் பிழைப்பித்து அவன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றவர் ஸ்வாமி. கம்ஸன் கண்ணனிடத்திலே அனர்த்தம் விளைக்க வழிதேடியிருந்ததுபோல, நம் ஸ்வாமிக்கு அனர்த்தம் விளைக்க வழிதேடியிருந்தவர் ஒருவர் ப்ரஸித்தர். அவருடைய கருத்தைப் பிழைப்பித்து (பிழைபடச்செய்து) ஓரிரவில் ஒளித்து வளர்ந்தவர் ஸ்வாமி. விந்த்யாடவியெங்கே! ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரமெங்கே! ஓரிரவில் அங்கு நின்றும் இங்கு வந்து சேர்ந்தவர் தம் ப்ரபாவங்களையெல்லாம் ஒளித்து வைத்திருந்தாரத்தனையன்றோ. அன்னவர் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளின் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றார். "பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந:" "பாஷண்ட

ஸாகர மஹாபடபாமுகாக்நி:'' என்று நெருப்பாகவே யன்றோ பேசப்பட்டார் ஸ்வாமி. (நெடுமால்) வியாமோஹங் கொண்டவர். ''அச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம ஸ்யாமோஹத:''.

26. மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீராடுவான்.

இதில் * ஆலினிலையாய்! * என்ற விளி இன்சுவை மிக்கது. * ஆலின் இலையதன்மேல் பையவுயோகு துயில்கொண்ட பரம்பரன் கண்ணன். (ஆலின் நிலையாய்!) ஆலமரத்தின் நிலைமைபோன்ற நிலைமையுடையவர் ஸ்வாமி. எம்பெருமான் ''பாஹுச்சாயா மவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:'' என்கிறபடியே தன் பஹுச்சாயையிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்துத் தாபம் தீர்ப்பவன். ஸ்வாமியோவென்னில் ''ப்ராப்தாநாம் பாதமூலம் ப்ரக்ருதி மதுரயா ச்சாயயா தாபஹ்ருத் வ:'' என்றாப்போலே அடிபணிந்தார்க்குத் திருவடிநிழல் கொடுத்துத் தாபம் தணிப்பவர். இதுதானே ஆலின் நிலைமை. நூற்றந்தாதி தொடங்கும்போதே ''பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த விராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்'' என்றன்றோ தொடங்கிற்று. * பல்கலையோர் தாம் மன்ன வந்த * என்ற விசேஷணத்தை இராமானுசனுக்கு ஆக்குவதுபோலவே அவருடைய சரணாரவிந்தத்திற்குமாக்கலாமே. ''ந்யக்ரோதோ பஹுபாத்வட:'' என்ற அமரகோசம் ஆலமரத்திற்கு பஹுபாத் என்று பெயர் படித்தது. உண்மையில் ஆலமரமானது மற்ற மரங்களைப் போலன்றிக்கே அபரிமிதமான பாதங்களையுடைத்தாயிருக்கும். ஸ்வாமிக்கும் திருவடிகள் அபரிமிதங்கள். (சிஷ்யர்களே திருவடிகள்) இப்பாட்டில் சொன்ன 'சங்கம் பெரும்பறை பல்லாண்டிசைப்பார் கோலவிளக்கு கொடி விதானம்' என்றுஞ் சொற்களையூன்றி நோக்கினால் இவையெல்லாம் ஸ்வாமியையென்னப் பொருந்தும். (சங்கம்) த்ருவனிடஞ்சென்ற பகவான் சங்கஸ்பர்சத்தினால் அவனை ஸர்வஜ்ஞனாக்கினதாகப் புராணங் கூறும்; அதுபோல, ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஆழ்வான் ஆண்டாள் அனந்தாழ்வான்

எம்பார் பிள்ளான் முதலானாரை ஸர்வஜ்ஞராக்கினவர் ஸ்வாமி. **(பறை)** பகவத் குணங்களை எங்கும் பறை சாற்றினவராகையாலே தாமே பறை யென்னத் தகுவர். **(பல்லாண்டிசைப்பார்)** பெரியாழ்வார்போலே எம்பெருமானுக்குத் தாம் பல்லாண்டு பாடினது மட்டுமன்றியே பல்லாயிரவரைப் பாடுவிக்கவும் வல்லராயிருந்தார். **(கோலவிளக்கு)** ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குல ப்ரதீபமாயிருந்தவர். **(கொடி)** 'ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகீந்த்ர ஸித்தாந்த விஜயத்வஜ' மென்று பிறரைச் சொல்லும்போது ஸ்வாமிக்குச் சொல்லவேணுமோ? விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஜயத்வஜமென்க. **(விதானம்)** கண்ணன் வடமதுரையிலிருந்து திருவாய்ப்பாடிக் கெழுந்தருளும்போது "தொடுத்து மேல் விதானமாய பௌவநீரராவணை" என்ற திருச்சந்த விருத்தத்தின் படியே விதானமாயிருந்தவர் ஆதிசேஷனான திருவனந்தாழ்வான்; அவரேயன்றோ ஸ்வாமியாக வடிவெடுத்தார்.

27. கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா!

யஜ்ஞமூர்த்தி போல்வாரான பல பல அத்வைதிகள் முதலிலே ஸ்வாமியோடு எதிரம்பு கோப்பவர்களாய் (கூடாதவர்களாய்) இருந்து பிறகு கூடினவர்களாய் ஸ்வாமிக்கு வெற்றியைத் தந்தார்கள். அவர்களை வெல்வதற்கு உறுப்பாயிருந்த சீர்களை யுடையவர் ஸ்வாமி. அந்தச் சீர்கள் எவை யென்னில்; கேவலம் வைதுஷ்யம் மட்டுமல்ல; திவ்ய மங்கள விக்ரஹ குணங்களும், திவ்யாத்ம குணங்களும் பல பல. ஸ்வாமியின் வடிவழகை ஸேவித்த மாத்திரத்திலேயே மீடுபட்டவர்கள் பல பலர். **(கோவிந்தா)** பசுக்களை மேய்ப்பதனாலே கண்ணன் கோவிந்தனாயினன்; ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் கோசப்தார்த்தமென்று கீழே காட்டினோமாகையாலே ஸகலப்ரமாணங்களையும் "பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்னும்படியான பீதியைப் போக்கி ரக்ஷித்தமையாலே ஸ்வாமியும் கோவிந்தர். பசுப்ராயர்களான நம்மைக்காத்தவரென்றுமாம்.

28. குறைவுகள் பின்சென்று.

"குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தா! உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்" என்னும் வார்த்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை நோக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தவர்கள் யாவரும் சொல்லத் தக்கது. ஞானம் அனுட்டானம் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களுக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள். ஞானமிருந்து அநுஷ்டானமில்லையானாலும் பயனில்லை; அனுஷ்டானமிருந்து ஞானமில்லையானாலும் பயனில்லை; இவை யிரண்டு மிருக்கவேணுமென்பர்; இவை யிரண்டுமிருந்தாலுங்கூட, பரஸம்ருத்தியே பேருயிருக்கையில்லையாகில் பயனில்லை; இவை மூன்றும் நன்கு நிறையப் பெற்றவர் ஸ்வாமியே. குறையில்லாத—குறையொன்றில்லாத — குறையொன்றுமில்லாத என்று யோஜித்து மேற்சொன்ன மூன்றாலும் குறையற்றிருப்பவர் ஸ்வாமியே யென்று கொள்வது. கூரத்தாழ்வான் ஸ்வாமிக்கிட்ட தனியனில் "**த்ரயைகஸிந்தோ:**" என்று விசேஷணமிட்டது பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநத்வத்தையே காட்டினபடி. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஸ்வாமி நமக்குக் குல கூடஸ்தராகித் திருவவதரிக்கப்பெற்றது வாசாமகோசரமான நமது பெரும் பாக்கியமன்றோ. த்வீபாந்தரங்களிற் பிறவாதே ஜம்பூத்வீபத்திற் பிறந்தது, பசுபக்ஷிக்ரிமிகீடாதியோனிகளிற் பிறவாதே மானிடப்பிறவியிற் பிறந்தது, அதிலும் பகவத்பாகவதபக்தி முதலியவற்றுக்கு நிலமல்லாத மநுஷ்யவர்க்கத்தில் பிறவாதே ஆஸ்திக குடும்பத்தில் பிறந்தது, இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட வன்றோ "**ததநுபந்த மதாவலிப்தே**" என்று பேறறிவாளர் பேசும்படியான பெருமை வாய்ந்த எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தானத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது. இந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தைக் காட்டுவதாம் * உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம்யாமுடையோமென்பது. **உன்றன்னை** யென்பதற்கு 'உன்றன்னைக்கொண்டு' என்று பொருள் கொள்வது மிகச் சிறக்கும். உன்றன்னால் என்றபடி.

(உருபுமயக்கம்.) * ஸஹ்ரி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தத்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம * என்கிறபடியே நாங்கள் ச்ரேஷ்டமான வித்யாஜன்மத்தை தேவரீர் திருவருளாலன்றோ பெற்றிருக்கிறோம். ''யதீச்வர ஸரஸ்வதீஸுதாசயா நாம் ஸதாம் வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணதிசாலிநாம்'' என்று மஹாசார்யர்கள் ஆசைப்படுவதற்குறுப்பானோர் திரளிலேயன்றோ ஜனித்திருக்கிறோ மென்றவாறு. ஸ்வாமி திருவம்சத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது, நம் குலவுளக்காக ஸ்வாமி அவதரிக்கப்பெற்றது ஆகிய இரண்டும் இங்கு விவக்ஷிதமென்க.

29. சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச்சேவித்து.

* எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோ டுற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோமென்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கிறே சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் * இருள் தருமா ஞாலத்துளினிப் பிறவியான் வேண்டாமென்றும், * ஐயக்கருக பற்பிறப்பிலென்னை மாற்றியென்றும். * ஆதலால் பிறவி வேண்டேனென்றும் புநர்ஜன்மத்தை வெறுத்துப் பேசுவர்கள் நாம் அப்படி வெறுக்கவேண்டா; எத்தனை ஜன்மங்களும் யதேஷ்டமாக நேரட்டும்; நேருகிற ஜன்மங்கள்தோறும் இப்போது நமக்கு வாய்த்திருப்பதுபோலவே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்தி ஸுதைகளையே பருகும் பாக்கியம் வாய்த்திடுமானல் பிறவியில் வெறுப்பு நமக்கேனுக்கு? ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினாயிரம் பிறப்பு மெடுப்போமக. அதற்குச் சளைப்போமல்லோம்; ஆனால் அப்பிறவிதோறும் (**உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம்**) 'இராமானுசனடியார்' என்னும் விருதுக்கு லோபமின்றிக்கே யிருக்கக் கடவோம். (**உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்**) ''வடுக நம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையும் இருகரையரென்பர்'' என்கிற ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸூக்தியின்படியே இருகரையராகாமே வடுக நம்பியைப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து கொண்டிருக்கக் கடவோம். ஆனல் ''வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன், வாழி யெதிராசனென

வாழ்த்துவார் தாளிணையில் தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை'. என்று மாமுனிகளருளிச் செய்தபடியே நமக்குப் புனர்ஜன்ம மின்றிக்கே முக்தி ஸாம்ராஜ்யம் ப்ராப்தமாய்விடுமானாலும் * ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போவதே * என்கிற திருமங்கையாழ்வாரநுஸந்தானமேயாயிருக்கக் கடவோம். * கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரினும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான் * என்ற அமுதனாரநுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவது நமக்கு.

30. வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனை.

திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவன் தான் லக்ஷ்யபூதன். கண்ணபிரானை லக்ஷ்ய பூதனைக் கொள்ளுமவர்கள் தேவர்களின் பிரார்த்தனையினால் கடலைக் கடைந்து அமுதங் கொடுத்து "பலேக்ரஹிர் ஹரி கமலாலயேந ஸர்வச்ச்ரம:" என்று பட்டரருளிச் செய்தபடியே பிராட்டியையும் பெற்று மகிழ்ந்த எம்பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்க. திருப்பாவை ஜீயரென்ற திருநாமத்திற் கேற்ப எம்பெருமானாரையே திருப்பாவைக்கு லக்ஷ்ய பூதராகக் கொள்ளுமவர்கள் இங்ஙனே பொருள் காண்க;— •நிர்மத்ய ச்ருதி ஸாகராத்* என்றும் * நாமாப்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம் * என்றும் கடலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட உபய வேதங்களையும் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து "வசஸ்ஸுதாம்... ஸுமநஸோ பௌமா: பிபந்த்வந்வஹம்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அமுதமளித்தவர் ஸ்வாமி. (மாதவனை) மா—மஹத்தான. **தவனை**—தவத்தை (தபஸ்ஸை) யுடையவரை; மஹாதபஸ்வியை யென்றபடி. தபஸ்விகளின் தலைவரன்றோ ஸ்வாமி எம்பெருமானார். (**இங்கு இப்பரிசுரைப்பார்.**) இங்ஙனே முப்பது பாசுரங்களுக்கும் நாம் காட்டின நிர்வாஹமும் * அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண்டெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை திருவுள்ள முகந்ததே யென்று கொண்டு உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலெடுத்துரைக்குமவர்கள்.

• "செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலே லெங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்" = *பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து * என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலின்படியும், • ஸா மூர்த்திர் முரமர்த்தநஸ்ய ஜயதி* என்ற ஸப்ததிஸூக்திப்படியும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணாவதாரமான எம்பெருமானாருடைய திருவருளை எங்கும் பெற்று * அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவாஸ் ஸுகமாஸீரந் * என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

திருப்பாவை ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
